

Fer política

«Destacar el perfil gestor reforçaria la idea d'un canvi de prioritats associada a la nova etapa i la nova presidència»

No és només gestió, és política.

La presa de possessió del president Aragonès i la constitució del nou Govern han suscitat molts comentaris que han posat l'accent en el seu perfil gestor. S'entén que aquest tan esgrimit caràcter gestor voldria marcar un contrast, una diferenciació respecte al Govern anterior. I subratllaria la voluntat d'atendre urgentment els problemes ocasionats per la pandèmia i l'agreuament de les crisis social i econòmica dels darrers quinze mesos. Destacar el perfil gestor, doncs, reforçaria la idea d'un canvi de prioritats associat a la nova etapa i la nova presidència.

En molts dels comentaris, però, s'hi reconeix la presumpció que la gestió pública seria una forma vulgar de la política, limitada a una funció substancialment administrativa, atrapada en el prosaic i en el dia a dia, que no es proposaria transcendir el quotidià. En definitiva, que la "gestió" seria un gènere menor de la política, d'estar per casa, que aparcaria i evitaria les grans qüestions, i que estaria condemnada a no voler ni poder aixecar el vol.

L'independentisme ha viscut tres anys molt marcats per la repressió soferta, la frustració per no haver assolit els principals objectius proposats i les discrepàncies internes en el diagnòstic del perquè de tot plegat. I això pot afectar com concebem l'ambició política, els estats d'ànim o les urgències. És lògic. Però que, justament ara, venint d'on venim, s'interpreti o s'aventuri que l'accent en la gestió és una cortina de fum per amagar una suposada manca de compromís i d'ambició polítics és sorprenent.

Tot just quan ERC i amplis sectors de Junts i de la CUP decideixen que cal assumir radicalment la realitat del país com a punt de partida ineludible per poder transformar-lo, surten algunes veus i analistes a presentar-ho com una renúncia a fer "gran política". Quina gran política? La dels contes de fades? La dels miracles invocats que no arriben mai?

Partir de la realitat concreta de la gent concreta constitueix una renúncia política? Tot al contrari. El "principi de realitat" és el fonament de qualsevol política que vulgui incorporar els interessos i les aspiracions de la ciutadania i representar-la. Passar de la ficció a la realitat. Passar de la fantasia a les condicions materials de vida dels grups socials i a les correlacions de forces.

No hi ha cap projecte polític veritablement ambiciós que renunciï a vincular i a soldar el real concret amb els seus plantejaments de fons i objectius capitals. A connectar les respostes als problemes socials més elementals amb els horitzons generals més cobejats i els principis que els inspiren. És en el real concret -la principal font de legitimitat de qualsevol activitat política- on es resol o fracassa el lligam entre el discurs i l'acció, entre la teoria i la pràctica polítiques.

La bona gestió és la que es mostra capaç de materialitzar un projecte polític i traduir-lo en resultats, en millores, en beneficis socials tangibles. L'accent en la gestió, doncs, ha de ser llegit com el compromís explícit del Govern a desplegar mesures i assignar recursos que permetin revertir amb urgència els contextos i circumstàncies de la crisi. I, simultàniament, sobre aquesta base, amb el crèdit obtingut, reactivar els grans objectius col·lectius que la majoria parlamentària expressa.

La dreta i l'extrema dreta espanyoles -inclosos diversos barons històrics del PSOE- han rebotat aquests dies els termòmetres d'excitació nacionalista davant la simple insinuació d'uns indults que, en cap cas, donarien resposta a l'exigència democràtica de l'amnistia. El Tribunal

Suprem, cada dia més desinhibit i allunyat de la seva funció constitucional, ha fet de pivot preventiu contra els indults, ha amenaçat Pedro Sánchez i ha assenyalat al PP i a VOX les dreces a recórrer, si arriba el cas.

La intenció és atiar la catalanofòbia reeditant l'operació contra l'Estatut de fa quinze anys.

Política de masses de la dreta hegemònica per tornar al poder institucional. El franquisme reciclat als alambins de la FAES és la ideologia dominant a Espanya i utilitza com a combustible preferit l'exigència de més repressió a Catalunya. La voldrien expulsada, però la prefereixen captiva i castigada.

No és una forma gaire refinada de violència. Potser per això s'aguditza per moments la tremolor de cames de bona part de les velles elits barcelonines, les dels trasllats de seus del 2017 i del flirteig amb Manuel Valls. Per això van inspirant i patrocinant el pronòstic d'una ?llarga decadència? catalana -un nou ?Titànic??- de resultes del "procés" i del "caos" independentista.

Perduda la direcció política a Catalunya i segellada la subordinació a Madrid, sense cap projecte ni proposta ni capacitat de lideratge, es consolen de la seva misèria en el vaticini del desastre general: sense ells i el seu enginy natural, pobres de nosaltres, no ens en sortirem pas. N'estan sincerament convençuts. No hi poden fer més. És la vanitat que impregna la seva perspectiva de classe: quan ells no llueixen necessàriament ha de ser per culpa dels altres. Així, veurien en la decadència col·lectiva l'única explicació i l'únic bàlsam a la seva pèrdua d'hegemonia i de protagonisme.

Al capdavant, la seva ?distinció? ja no es perpetua per l'encant i la iniciativa del ?grup escollit? o la ?classe?, sinó per l'empara interessada del BOE. Per això han optat aquests últims anys per protegir les restes de la seva tradicional preponderància substituint l'atzarós joc democràtic per la garantia que proporciona la capacitat de violència de l'Estat.

Davant d'això, la bona gestió i la màxima ambició política, simultànies i combinades, són la millor fórmula per evitar que la decadència de classe d'un grapat d'exquisits presumptuosos pugui arrossegar darrere seu el país sencer.